

Chica
en sann MALIN
historia STEHN
om en mycket
speciell häst

Chica
en sann MALIN
historia STEHN
om en mycket
speciell häst

 SAGA
EGMONT

Malin Stehn

Chica: en sann historia om en mycket speciell häst

Saga

Chica: en sann historia om en mycket speciell häst

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 2014, 2019 Malin Stehn och SAGA Egmont, an imprint of
Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788726180312

1. E-boksutgåva, 2019

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

1. Gryning

Jag tog mina första stapplande steg en tidig morgon i början av maj. Den stigande solen fick den gulröda sanden att glöda som guld och fåglarna hade precis inlett sin morgonkonsert. Varenda buske gömde en hel orkester som drillade sin egen melodi.

I stallet var det däremot tyst och svalt. Bara de oregelbundna ljuden från ett kämpande sto bröt då och då tystnaden.

I stallgången, alldeles intill boxen där stoet låg, stod två människor. Manuel och Anita hade vakat över min mamma hela natten och nu, när jag äntligen landade i halmen, var de trötta men lyckliga.

Manuel lutade sig in över boxdörren med tårar i ögonen.

– Det är en flicka! utbrast han. Så söt hon är!

Hans fru Anita höll med:

– Hon är ljuvlig!

Mamma satte genast igång att slicka mig ren. Och så fort jag hade rest mig upp på mina vingliga ben sökte jag mig fram till hennes juver för att få mat.

– Vilken kämpe, sa Manuel. Titta! Hon äter redan.

– Det är bra. Anita log med hela ansiktet. De är kämpar båda två. Men det visste jag redan.

Självklart minns jag ingenting av det där. Men Anita och Manuel älskade att berätta om min födelsedag.

Jag hade en alldeles underbar barndom. Ingen jag skulle vilja byta bort.

Det var bara mamma och jag. Vi gick tillsammans i den stora hagen bakom gården och där fanns precis vad man

kunde önska sig: mjuk sand, frodigt gräs och en träddunge där vi sökte skydd mot eftermiddagens heta sol.

Mamma lärde mig allt hon visste om naturen, djuren och människorna. Hon visade mig vilka växter jag absolut inte fick smaka på, vilka djur jag skulle se upp med och hur jag skulle bete mig tillsammans med människor.

Människorna på gården var, som jag minns det, alltid glada. Glada och snälla.

Manuel och Anita turades om att ta hand om oss. De utfodrade oss morgon och kväll och såg till att vi hade vatten. De borstade och ryktade oss – ja, vi hade det hur bra som helst. Om nätterna fick vi vila i stallet och varje morgon hälsades vi med vänliga, mjuka röster.

Kanske har de flesta, både djur och människor, en mer eller mindre underbar barndom? Jag menar, när man är ett litet föl vet man så lite om världen och vilka faror som lurar bakom hörnet. Man har inte erfarenhet nog att vara rädd och kan inte sätta sig in i sina föräldrars eventuella bekymmer. Livet, för de allra flesta små varelser, består av lek, bus, mat och sömn – och man tror att det alltid kommer att vara så.

Jag kände mig alltid trygg i närheten av min mamma. Bara en gång var jag riktigt rädd, så rädd att inte ens mammas närhet kunde trösta mig.

Det var mitt i natten. Jag halvslumrade i halmen och vaknade av ett skarpt ljussken som lyste upp den svarta himlen utanför stallfönstret. Därefter följde en fruktansvärd smäll och sedan ännu en. Jag skriade förtvivlat. Vad var det som hände?!

Min lilla kropp skakade av skräck och när boxdörren öppnades kastade jag mig in i ett hörn för att komma undan det farliga ljudet. Ja, jag trodde verkligen att den eller det som orsakade smällarna hade tagit sig ända in i stallet.

– Såja, vännen ... Det är bara åskan. Du behöver inte vara rädd ...

Anitas lugnande röst fanns plötsligt alldeles intill mig.

– Såja, upprepade hon och strök mig över ryggen. Såja ... Inte förrän det första morgonljuset nådde min halmbädd kunde jag slappna av – och det tog många månader innan jag förstod att åskan inte var ute efter mig personligen.

Men för det mesta var alltså mina första åren enda lång rad av bekymmerslösa dagar. Soliga dagar fyllda med små äventyr som fjärilsjakt eller kapplöpning. Mamma fanns alltid ett par språng bort och jag är oerhört tacksam för att ingen förstörde alltihop genom att berätta vad jag så småningom skulle få gå igenom.

För även om jag har fått oändligt mycket kärlek och upplevt de mest fantastiska saker så finns det också en tid i mitt liv som jag helst vill glömma.

2. Avoked

Solen steg snabbt på den klarblå himlen och temperaturen steg i samma takt. Det var en dag som alla andra. Åtminstone började den precis som eri vanlig dag brukade börja.

Anita pysslade om oss innan vi blev utsläppta i hagen. Jag skuttade runt i den mjuka sanden innan värmen tvingade mig att ta det lite lugnare.

Mamma betade i utkanten av dungen. Då och då lyfte hon på huvudet för att se på mig eller för att skaka av sig en envis fluga.

Framåt eftermiddagen drog vi oss in under det täta lövverket i dungen mitt. Där var det som allra svalast och där ställde jag mig, precis som jag alltid gjorde vid den tiden på dagen, och fantiserade om vatten. Jag hade aldrig simmat, inte ens vadat i ett större vattendrag, men min känsla var att jag skulle älska det.

Istället för vatten såg jag luften strax ovanför marken vibrera i värmen, sanden och gräset verkade flyta ut över gårdsplanen. Och även om jag flera gånger hade hört Manuel säga att syner som denna inte var verkliga (han kallade dem synvillor) tyckte jag ändå att det såg så verkligt ut. Som om det hade gått att doppa ner hoven där – och bli blöt!

Kanske borde jag ha förstått att det var något särskilt på gång. I efterhand, när jag tänker tillbaka på den där dagen, så fanns det nog ändå en del tecken på förändring: Hade inte mamma sett lite sorgsen ut? Och när hon såg på mig – hade inte blicken dröjt sig kvar något längre än den

brukade? Hade inte Anitas leende varit lite ansträngt, inte nått ända till ögonen?

Jag vet inte. Men jag vet däremot att den där dagen skulle sluta som en av de sorgligaste i mitt liv.

Några timmar senare kom en bil körande in på gårdsplanen. En bil med hästsläp.

Jag stod kvar i dungen och tittade nyfiket på mannen som klev ut ur bilen. Han var inte särskilt lång, ganska mager och bar ljusa kläder. Avståndet gjorde att jag inte kunde urskilja mannens ansiktsdrag, men jag minns att jag fick ett positivt intryck. Han hade en vänlig aura.

Mamma flyttade sig närmare mig och tillsammans såg vi på när Anita och Manuel gick fram och hälsade på främlingen. En lång stund stod de framför bilen och pratade, vid något tillfälle pekade Manuel mot dungen.

Plötsligt fick jag ett infall och satte iväg längs staketet – det är ju alltid kul med uppmärksamhet och dessutom hade vi stått still väldigt länge. Jag hann göra ett par ruser och några krumsprång innan Anita kom och ledde mig tillbaka in i skuggan. Väl där la hon armarna runt min hals och kramade mig hårt.

– Vi skiljs åt idag. Förmodligen för all framtid. Men du ska veta att du alltid kommer att finnas i mina tankar.

Vad menade hon? Skiljas åt? För all framtid? Vad betydde det?

Jag vände mig mot mamma. Hon såg på mig med sina mörka, kloka ögon och som vanligt räckte det för att jag skulle känna mig lugn.

– Mannen i bilen är din nya ägare, fortsatte Anita och drog sina fingrar genom min fjuniga man. Det är dåliga tider, förstår du. Vi har inte längre råd med två hästar på gården och därför måste vi sälja en av er. Det gör ont i hjärtat – jag hade så gärna behållit er båda. Men det går

inte. Vi måste. Och en ung och stark häst ger mer pengar än en gammal.

Sälja? Jag sökte mammas blick, men den gången tittade hon åt ett annat håll.

– Det är inget konstigt med att en ung häst lämnar sin mamma, fortsatte Anita. Din mamma kom hit som unghäst och det klarade hon hur bra som helst.

Jag hörde min ägares glada röst, men hennes kroppsspråk gjorde mig allt annat än glad.

Vad pratade hon om? Jag var säker på att vad som än var på väg att hända så var det något som inte var bra.

– Det blir säkert tufft i början. Men, tillade Anita, det kommer att ordna sig. Pedro kommer att ta väl hand om dig. Och så länge man bevarar dem man älskar i minnet finns de ju fortfarande kvar, eller hur?

Det där förstod jag inte alls. Hur kan man bevara någon i sitt minne?

När Manuel och Pedro senare på kvällen skulle lasta mig på släpet stretade jag emot av alla krafter. Jag fullkomligt tvärvägrade. De fick mig varken att gå framåt eller bakåt, det hjälpte inte ens att Anita stod inne i släpet och trugade med äpplen.

– Konstigt. Svetten pärlade i Manuels panna. Hon brukar inte vara så här besvärlig. Han drog försiktigt i grimskäftet.

– Det är naturligt. Pedro svettades han också. Hon vill väl inte lämna sin mamma.

Jag skrapade med ena framhoven i marken så att sanden yrde, la öronen bakåt och visade tänderna.

– Vi ska kanske vänta lite? föreslog Anita inifrån släpet.

Men precis då hörde jag mjuka gnäggningar från hagen bakom oss. Det var mamma och jag förstod hennes budskap: Hon ville att jag skulle uppföra mig ordentligt.

Då gick det också upp för mig att jag var på väg bort – medan mamma skulle stanna kvar.

Jag vågade inte vända mig om. För jag var säker på att om jag fick syn på mamma så skulle jag inte kunna röra mig ur fläcken. Sedan gick jag raka vägen uppför rampen och tog äpplet ur Anitas utsträckta hand.

Hon lämnade släpet med tårfyllda ögon.

– Hej då, flickan min. Jag ska aldrig glömma när du föddes. Det var magiskt. Och jag är oändligt tacksam för att ha fått se dig växa upp och bli en egen liten individ. Lycka till i livet, vännen!

Jag stod med nedböjt huvud och tuggade utan att känna någon smak. En äppelbit föll ner på det fula, repiga plastgolvet men jag brydde mig inte om att nafsas upp den. Vad betydde en förlorad äppelbit jämfört med allt det som jag nu var på väg att förlora: mitt trygga hem, mina snälla ägare och min vackra mamma?

Strax därpå började släpet röra på sig.

När vi svängde ut på vägen kikade jag mot min vilja ut genom den lilla fönstergluggen. Gården blev mindre och mindre, ända tills den bara var en liten vit prick i fjärran.

Jag trampade oroligt på stället. Hur länge skulle jag behöva stå instängd här? Värt skulle Pedro ta mig? Hur skulle jag överleva utan mamma?

3. Pepita

Det var en lång resa. Jag vet inte exakt hur lång den var men jag minns att vi rastade vid två tillfällen.

Första gången vi stannade var det fortfarande ljus. Pedro ledde ut mig i det torra, brungula gräset. Bilar av alla de slag dundrade förbi i en strid ström. Det var ett förfärligt oväsen och jag ryckte till för vartenda fordon som passerade.

Trots oljudet var jag glad att få sträcka på benen en stund. Pedro la ett fång hö och några morötter under ett av de få träden. Han ställde också dit en spann med friskt vatten.

– Här, passa på att dricka nu...

Pedro såg på medan jag drack och pratade oavbrutet. Jag antar att han pratade för att lugna mig men det hjälpte inte ett dugg. Det spelade ingen roll att Pedro verkade vara snäll. Mitt inre var i uppror och mitt hjärta fyllt av sorg. Allt jag ville var att vända tillbaka hem.

Till mamma.

Jag ville ha min mamma nära mig, känna värmen från hennes kropp, hennes mjuka mule mot min manke. Vem skulle trösta mig nu?

– Vi har kommit halvvägs, berättade Pedro och tittade ut över fälten som omgav oss. Jag är säker på att du ska trivas hos mig och Pepita. Hon har lovat att ta hand om dig på bästa sätt.

Pepita? Vem var det?

Jag föreställde mig en motsvarighet till Anita, en kvinna som bodde i Pedros hus och som skulle pyssla om mig,

utfodra mig och släppa ut mig i hagen. Men tanken på att det fanns en Pepita hemma hos Pedro gjorde mig inte det minsta glad – ingen skulle kunna mäta sig med min Anita! Det fanns bara en som hon.

– Ja ... Pedro strök mig över ryggen och fortsatte: Pepita kommer dessutom att lära dig allt du behöver veta nu när du ska ta över hennes plats i företaget. Han skrockade. Med viss hjälp av mig, förstås.

Företag? Vad var det för en plats Pedro pratade om?

Jag förstod ingenting, kände mig bara ensam och förvirrad.

Det enda som gav en smula tröst var mammas lugn. Hon hade inte verkat orolig för min skull. Ledsen kanske, men inte orolig. Och om mamma litade på Pedro måste jag också göra det.

Jag tuggade i mig morötterna utan någon egentlig aptit men förstod ändå att ingenting skulle bli bättre om jag inte åt.

Andra gången vi stannade var det redan mörkt. Luften kändes sval och behaglig. Vi hade lämnat den brusande vägen och allt som hördes var cikadornas flitiga spelande.

– Drick lite till. Pedro ställde fram spannen. När vi kommer hem ska du få mer att äta.

Hem? Jag kände ensamheten gripa tag om mig. Vi var ju på väg bort!

Nåja, Pedro hade förstås rätt på ett sätt – det var hans hem vi skulle till. Och den där Pepitas. Men jag var på väg bort från allt som var bekant till något okänt och otäckt.

Jag vände blicken upp mot den stjärnbeströdda natthimlen och tänkte att jag från och med nu skulle vara hemlös.

Så fel jag hade.

Senare, samma kväll, ledde Pedro in mig i en främmande byggnad. Jag stretade emot en smula. Det var obehagligt